

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 12 marca 2013 roku E. B. żądała zasądzenia od pozwanej M. K. kwoty 131.664,73 zł, z ustawowymi odsetkami:

-.

- od kwoty 151,52 zł od dnia 9 października 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 163,48 zł od dnia 4 sierpnia 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 226,92 zł od dnia 8 lipca 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1240,99 zł od dnia 3 lipca 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2720,67 zł od dnia 10 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2812,19 zł od dnia 23 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1586 zł od dnia 28 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2662,70 zł od dnia 26 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2794,56 zł od dnia 25 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 8172,42 zł od dnia 8 września 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1840,23 zł od dnia 26 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 3135,69 zł od dnia 3 listopada 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 3254,27 zł od dnia 27 października 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1710,25 zł od dnia 14 października 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 4160,77 zł od dnia 29 września 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 3772,08 zł od dnia 14 września 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2296,87 zł od dnia 31 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2509,14 zł od dnia 25 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1798,70 zł od dnia 9 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 3383,12 zł od dnia 2 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 9895,17 zł od dnia 29 lipca 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 15035,14 zł od dnia 21 lipca 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 11226,68 zł od dnia 24 lipca 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 10434,34 zł od dnia 7 lipca 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1860,66 zł od dnia 2 lipca 2011 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 5775,64 zł od dnia 30 maja 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 6047,15 zł od dnia 1 maja 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1664,39 zł od dnia 28 lutego 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2465,33 zł od dnia 13 lutego 2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 6239,79 zł od dnia 29 lutego 2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2117,75 zł od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 4969,35 zł od dnia 10 lipca 2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1340,70 zł od dnia 11 lutego 2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2220,08 zł od dnia 11 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty

oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż pozwana, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, nabyła od S. P. (1) towar na łączną kwotę 129.444,65 zł, a nadto „pobrała należności przypadające na rzecz S. P. (1) w związku z działalnością oddziału w D. w wysokości 2220,08 zł”. Umową z 2.10.2012 roku S. P. (1) dokonała cesji ww. wierzytelności wobec pozwanej na rzecz powódki, zatem – w ocenie strony powodowej – powódce przysługuje wobec pozwanej roszczenie objęte pozwem (pozew k. 2-8).

Postanowieniem z 5 kwietnia 2013 roku Sąd zwolnił powódkę od kosztów sądowych (postanowienie k. 113).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Pozwana podniosła, iż rozliczenie z 10.06.2012 r. nie stanowiło uznania przez nią długu, a jedynie potwierdzenie pobrania od S. P. (1) towaru i gotówki. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń powódki wynikających z faktur o numerach: F/0573/CZ/2010, F/0296/CZ/2010, F/0160/CZ/2010, F/0136/CZ/2010, F/0001/D/2010, F/0008/D/2010, F/0034/2010 i F/0033/D/2010, wynikający z art. 554 k.c. Ponadto pozwana zakwestionowała kwotę 30.385,65 zł, podnosząc, iż stanowi ona wynagrodzenie pozwanej z tytułu prowadzenia w imieniu i na rzecz S. P. (1) sprzedaży towarów. Pozwana zakwestionowała także kwotę 7114,78 zł, jako wykraczającą poza jej zobowiązania wynikające z umowy współpracy z S. P. (1). Oprócz tego pozwana podniosła, że dokonała na rzecz S. P. (1) wpłat kwot: 2400 zł w dniu 21.07.2011 r., 500 zł w dniu 14.08.2012 r., 500 zł w dniu 24.07.2012 r. oraz 550 zł w dniu 18.09.2012 r. Pozwana podniosła także zarzut potrącenia do kwoty 4760,10 zł, wynikającej z faktury nr 9 z 4.01.2013 r., dotyczącej sprzedaży towaru na rzecz powódki oraz kwoty 3450 zł stanowiącej „czynsz najmu wynikający z umowy najmu z dnia 4.01.2011 r., za okres od stycznia 2011 r. do października 2012 r. (odpowieź na pozew k. 117-118).

W piśmie procesowym złożonym 22 listopada 2013 r. pozwana ponadto zarzuciła nieważność umowy przelewu na rzecz powódki wierzytelności przysługujących S. P. (1), na jaką powoływała się powódka w pozwie, podnosząc, iż umowa ta stanowi czynność prawną podjętą dla pozorów, ewentualnie w celu obejścia ustawy. Poza tym pozwana podniosła, iż nie zawierała z S. P. (1) żadnych umów sprzedaży towarów na swoją rzecz, albowiem zgodnie z zawartą umową współpracy, pozwana miała prowadzić sprzedaż towarów należących do S. P. (1), w imieniu i na rzecz S. P. (1), nie nabywając ich własności. Pozwana wskazała także na brak zapłaty na jej rzecz przez S. P. (1) należnego wynagrodzenia z tytułu zawartej umowy współpracy (pismo procesowe pozwanej k. 171-176).

Strona powodowa nie uznała żadnego z zarzutów podniesionych przez pozwaną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. K. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod nazwą (...) w D., współpracowała z S. P. (1), prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) PPHU (...) w Brójcach (bezsporne).

W ramach tej współpracy, pozwana dokonywała zakupu od S. P. (1) towarów w postaci WC kostki, gąbek, ścierek, zmiotek, mioteł, pumeksu, papieru śniadaniowego, rękawic, świeczek i innych artykułów wyposażenia domu. W związku z każdorazową sprzedażą partii towarów, S. P. (1) wystawiała pozwanej faktury VAT, oznaczając w każdej z faktur datę jej wystawienia, rodzaj sprzedawanego towaru, jego ilość, cenę jednostkową, łączną należność z tytułu sprzedaży oraz termin płatności ceny sprzedaży. Faktury te były podpisywane przez S. P. (1) bądź osobę upoważnioną do wystawienia faktury oraz przez pozwaną jako osobę upoważnioną do odbioru faktury. Każdorazowo w treści faktury jako sprzedawca wskazywane było przedsiębiorstwo (...), a jako nabywca – przedsiębiorstwo pozwanej. Faktury te wystawiane były w okresie od 20 stycznia 2010 r. do 9 czerwca 2012 r., przy czym w okresie przed 28 stycznia 2010 r. wystawiona została jedynie faktura nr (...) na kwotę 1586 zł, wystawiona w dniu 20 stycznia 2010 r. (dowód: poświadczona kopia faktur k. 35, 37, 39, 41, 43-44, 46, 48, 50, 52, 54, 56, 58, 60, 62, 64, 66, 68, 70, 72, 74, 76-77, 79, 81, 83, 85-86, 88-89, 91, 93, 95-96, 98, 100-101 i 103, zeznania świadka S. P. k. 162).

W dniu 10 grudnia 2010 r. pozwana zawarła z S. P. (1) pisemną umowę współpracy, w której zobowiązała się do „wykonywania stałej sprzedaży należących do Z.dawcy towarów”, przy czym S. P. (1), jako zleceniodawca, udzieliła w niej pozwanej pełnomocnictwa do zawierania umów sprzedaży w imieniu i na rachunek zleceniodawcy w zakresie sprzedaży towarów, zaś pozwana zobowiązała się do prowadzenia sprzedaży towarów należących do zleceniodawcy, za wynagrodzeniem prowizyjnym (dowód: kopia umowy k. 119-120).

Również w dniu 10 grudnia 2010 r. pozwana zawarła z S. P. (1) umowę najmu garażu położonego w D. przy ul. (...), na podstawie której pozwana oddała w najem S. P. (1) ww. garaż, zaś S. P. (1) zobowiązała się płacić na rzecz pozwanej czynsz najmu w wysokości 150 zł miesięcznie (dowód: kopia umowy najmu k. 126-128).

W dniu 27 stycznia 2012 r. sporządzony został dokument nazwany „Zestawienie dokumentów zaległych”, w którym wskazane zostały ww. faktury sprzedaży na rzecz pozwanej na łączną kwotę 108.942,83 zł, wraz z terminami ich płatności oraz kwotą zaległości wynikającej z każdej a nich, a nadto odręcznie dopisane zostały cztery dalsze faktury na łączną kwotę 1782,90 zł. W dokumencie tym umieszczono ponadto adnotację „Saldo na dzień 28.01.2012 r. = 112 311,73 zł”. Dokument został opatrzony podpisem pozwanej oraz pieczętką firmową jej przedsiębiorstwa (dowód: poświadczona kopia dokumentu k. 146, zeznania świadków S. P. k. 162, M. P. k. 162).

W dniu 7 czerwca 2012 r. sporządzony został, podobny do poprzedniego, dokument nazwany „Zestawienie dokumentów zaległych”, w którym wskazane zostały ww. faktury sprzedaży na rzecz pozwanej na łączną kwotę 119.765,70 zł, wraz z terminami ich płatności oraz kwotą zaległości wynikającej z każdej a nich, a nadto odręcznie dopisane zostały cztery dalsze faktury na łączną kwotę 1782,90 zł. W dokumencie tym umieszczono ponadto adnotację „Saldo na dzień 07.06.2012 r. = 124 475,30 zł”. Dokument został opatrzony podpisem pozwanej oraz pieczętką firmową jej przedsiębiorstwa (dowód: poświadczona kopia dokumentu k. 17, zeznania świadków S. P. k. 162, M. P. k. 162).

W tym samym dniu sporządzono dokument oznaczony jako „Rozliczenie na 07-06-2012 r. zobowiązania wobec firmy (...)”, w którym wskazano sumę należności z „faktur zakupowych” na kwoty 1782,90 zł, 124.475,30 zł i 7833,29 zł, kwotę oznaczoną jako „gotówka pobrana za faktury «S.-M.» Oddział D.” w wysokości 30.385,65 zł oraz kwotę 7114,78 zł określoną jako „strata 1/2”. Odręcznie dopisano sumę rozliczenia w wysokości 173.701,07 zł oznaczając ją „na dzień 10.06.2012 r.”. Dokument ten opatrzony został podpisem pozwanej i Z. K. oraz pieczętką firmową przedsiębiorstwa pozwanej (dowód: poświadczona kopia dokumentu k. 18, zeznania świadków S. P. k. 162, M. P. k. 162).

W dniu 21 lipca 2011 r. pozwana dokonała na rzecz S. P. (1) zapłaty kwoty 2400 zł, oznaczając tytuł płatności jako „wplata od M. K.”. Wplata ta dokonana była na prywatny rachunek S. P. (1) (nie na rachunek prowadzonego przez nią przedsiębiorstwa) i dotyczyła dobrowolnej zapłaty z tytułu szkody komunikacyjnej wyrządzonej przez pozwaną w pożyczonym od S. P. (1) samochodzie (dowód: kopia potwierdzenia przelewu k. 122, zeznania świadka S. P. k. 162).

W dniu 24 lipca 2012 r. pozwana dokonała na rzecz (...) zapłaty kwoty 500 zł, oznaczając tytuł płatności jako (...). W dniu 14 sierpnia 2012 r. pozwana dokonała na rzecz przedsiębiorstwa oznaczonego jako (...) zapłaty kwoty 500 zł, oznaczając tytuł płatności jako „F-ra VAT”. W dniu 18 września 2012 r. pozwana dokonała na rzecz (...) zapłaty kwoty 550 zł, oznaczając tytuł płatności jako (...) (dowód: kopie potwierdzeń przelewów k. 121, 123-124).

Działalność gospodarczą pod nazwą (...) PPHU prowadzi powódka E. B. (bezsporne).

W dniu 2 października 2012 roku S. P. (1) zawarła z powódką umowę przelewu wierzytelności w stosunku do pozwanej, w łącznej wysokości 131.664,73 zł. W umowie tej oznaczono faktury, z których wynikają poszczególne należności pozwanej składające się na ogólną kwotę wierzytelności; ponadto w zakresie kwoty 2220,08 zł wskazano, iż stanowi ona „płatności pobrane za faktury VAT wystawione przez (...) S. P. (1) oddział Dębica Kaszubska na rachunek bankowy dłużnika”. Strony umowy ustaliły cenę nabycia ww. wierzytelności na kwotę 13.100 zł, oświadczając, iż została ona zapłacona na rzecz cedenta. S. P. (1) zawarła tę umowę, ponieważ potrzebowała znaczącej kwoty pieniężnej (dowód: poświadczona kopia umowy k. 29-31, zeznania świadków S. P. k. 162, M. P. k. 162, G. Pikali k. 209, przesłuchanie powódki k. 209).

O dokonaniu powyższego przelewu S. P. (1) powiadomiła pozwaną pismem z 2 października 2012 r. (dowód: poświadczona kopia pisma wraz dowodem nadania k. 32).

S. P. (1) wykazała dochód wynikający z wykonania ww. umowy przelewu wierzytelności w podatkowej księdze przychodów i rozchodów za październik 2012 r. (dowód: poświadczona kopia podatkowej księgi przychodów i rozchodów k. 197).

W dniu 4 stycznia 2013 r. pozwana wystawiła fakturę VAT nr (...), dotyczącą sprzedaży na rzecz (...) PPHU (...) towaru na łączną kwotę 4760,10 zł. Faktura ta pozbawiona jest podpisu po stronie nabywcy. Faktura ta nigdy nie wpłynęła do przedsiębiorstwa powódki i nigdy nie została zaksięgowana a objęty nią towar nie został odebrany (dowód: kopia faktury k. 125, przesłuchanie powódki k. 209 w zw. z pismem procesowym strony powodowej k. 143-145).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 509 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

W rozpoznanej sprawie S. P. (1) zawarła w dniu 2.10.2012 r. z powódką umowę przelewu wierzytelności wobec pozwanej, z której następnie powódka wywodziła roszczenia pozwu.

W ocenie Sądu, umowa ta została zawarta w sposób ważny i skuteczny prawnie. Zarzut pozorności owej umowy, oparty na art. 83 § 1 k.c., nie zasługuje na uwzględnienie i jawi się wyłącznie jako element procesowej linii obrony przed roszczeniami powódki, przyjętej przez pozwaną. Powódka wykazała zawarcie owej umowy cesji nie tylko dokumentem umowy, ale też dowodami z zeznań świadków; pozwana natomiast nie przeciwstawiła ze swojej strony żadnych kontrdowodów, które mogłyby świadczyć o pozorności umowy. Swój zarzut pozwana opierała w istocie na dwóch twierdzeniach: iż cena zbycia wierzytelności została określona na zbyt niskim poziomie oraz że powódka nie zgłosiła owej umowy we właściwym urzędzie skarbowym. Żadna z tych okoliczności nie przemawia jednak za stwierdzeniem, że strony zawarły tę umowę jedynie dla pozoru, tym bardziej, że ostatecznie – choć z opóźnieniem – umowa ta została zgłoszona organom podatkowym; S. P. (1) wykazała także uzyskaną z tytułu umowy kwotę jako przychód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, dla celów podatkowych. Cena, za jaką zbyta została wierzytelność wobec pozwanej na rzecz powódki, stanowi wprawdzie jedynie ok. 1/10 części owej wierzytelności, jednakże nie istnieje podstawa prawna zabraniająca swobodnego kształtowania przez strony umowy ceny zbycia wierzytelności, warunkująca ważność takiej umowy przelewu; co więcej, przelew wierzytelności może nastąpić pod tytułem darmym i fakt ten również sam w sobie nie wpływa na ważność takiej umowy, a co najwyżej na jej kwalifikację prawną. Wskazany także został, niezakwestionowany przez pozwaną na gruncie dowodowym, wiarygodny motyw dokonania

owej cesji na ustalonych w sprawie warunkach – była nią istniejąca po stronie S. P. (1) potrzeba szybkiego uzyskania kwoty pieniężnej, zaś powódka była osobą, która na zaproponowane warunki umowy się zgodziła i ze swojej strony je wykonała.

Podobnie jako bezzasadny oceniony został zgłoszony przez pozwaną zarzut nieważności umowy przelewu wierzytelności, jako czynności zmierzającej do obejścia ustawy (art. 58 § 1 k.c.). Zamiar ten miałby polegać na obejściu przepisów o obowiązku uiszczania opłat sądowych od pozwu, od których powódka została zwolniona i mogła „zaryzykować skierowanie wobec Pozwanej nieistniejącego zobowiązania opartego wyłącznie na bezpodstawnie wystawionych fakturach VAT”. Zarzut ten, w sposób zupełnie oderwany od materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, zakłada, że strony umowy przelewu wiedziały w chwili jej zawarcia, że powódka na pewno zostanie w przyszłości zwolniona od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych oraz że S. P. (1) na pewno nie zostałaby zwolniona od tych kosztów, gdyby wystąpiła z podobnym powództwem oraz stosownym wnioskiem. Jest to, w ocenie Sądu, hipoteza za daleko idąca i – co ważniejsze – w żaden sposób nie udowodniona. Za dowód na prawdziwość owej hipotezy nie sposób przecież przyjąć faktu zwolnienia powódki od kosztów sądowych, albowiem nie świadczy to jeszcze o celu zawartej umowy i zamiarze stron w chwili jej zawarcia.

Przedmiotem umowy przelewu pomiędzy S. P. (1) a powódką były wierzytelności z tytułu zawieranych z pozwaną umów sprzedaży towarów, w ramach prowadzonej przez obie kontrahentki działalności gospodarczej. Wyjątek stanowi kwota 2220,08 zł, określona w umowie jako „płatności pobrane za faktury VAT wystawione przez (...) (...) na rachunek bankowy dłużnika”.

Zgodnie z art. 535 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Strona powodowa udowodniła, że pozwana zawierała z S. P. (1) umowy sprzedaży towarów określonych na załączonych do pozwu fakturach. Faktury te dokumentują nabycie towarów w drodze umowy sprzedaży – S. P. (1) jest oznaczona w nich jako sprzedawca, zaś pozwana – jako nabywca; są w nich także oznaczone rzeczy stanowiące przedmiot umowy sprzedaży oraz cena sprzedaży. Faktury te opatrzone są podpisami stron umowy.

Prawdą jest, że faktury mają moc dowodową dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.), zatem stanowią dowód jedynie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jednakże udowodnionemu faktowi podpisania określonych faktur oraz innych dokumentów mających znamiona uznania roszczeń wynikających z owych faktur, nie sposób odmówić znaczenia procesowego tylko dlatego, że dokumenty te nie stanowią bezpośredniego dowodu na okoliczności w nich stwierdzone. Zgodnie bowiem z art. 231 k.p.c., Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wnioski takie można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne). W rozpoznanej sprawie, fakt zawarcia przez pozwaną umów sprzedaży towarów, których specyfikacja, ilość i cena określone zostały w treści przedstawionych przez powódkę faktur, można wyprowadzić z podpisanych przez strony tych umów dokumentów faktur, zawierających wszystkie istotne elementy umowy sprzedaży oraz oznaczenie sprzedawcy i nabywcy owych rzeczy, a nadto z dokumentów prywatnych datowanych na 27.01.2012 r. i 7.06.2012 r., w których strony owych umów dokonały uzgodnienia salda, poza tym z zeznań świadków i przesłuchania powódki w charakterze strony. Wszystkie te dowody rozpatrywane łącznie prowadzą do wniosku, że takie umowy sprzedaży rzeczywiście były przez pozwaną zawierane.

Strona pozwana przeciwstawiła temu domniemaniu w istocie jeden tylko dowód – z dokumentu umowy współpracy z S. P. (1) z dnia 10.12.2010 r. Na tymże dowodzie pozwana opierała twierdzenie, iż nie zawierała z S. P. (1) żadnych umów sprzedaży, skoro z umowy tej wynika, że miała prowadzić sprzedaż towarów należących do S. P. (1), w jej imieniu i na jej rachunek, nie zaś nabywać je na własność.

Jednakże Sąd ocenił ten dowód jako niewystarczający do obalenia domniemania faktycznego o nabywaniu przez pozwaną towarów w drodze umów sprzedaży. Przede wszystkim, część faktur załączonych do pozwu wystawiona została wcześniej, niż data zawarcia przedstawionej przez pozwaną umowy współpracy. Zatem trudno przyjąć, że postanowienia tej umowy były wiążące w czasie, w którym faktury te były wystawiane, a do tej okoliczności strona

pozwana w ogóle się nie odniosła. Następnie zauważyć należy, że istnienie powoływanej przez pozwaną umowy współpracy nie wyklucza możliwości zawierania przez strony umów sprzedaży. Efektem takiego stanu rzeczy byłoby prowadzenie sprzedaży przez pozwaną części towarów w imieniu i na rzecz S. P. (1) (w ramach umowy z 10.12.2010 r.), zaś innej części – we własnym imieniu, po uprzednim nabyciu ich własności od S. P. (1). W umowie tej nie znalazło się wszak postanowienie zakazujące prowadzenia przez pozwaną sprzedaży towarów na własny rachunek.

Sąd zatem, dokonując oceny całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, dokonał ustalenia sprzedaży towarów opisanych na fakturach załączonych do pozwu, na rzecz pozwanej, nie zaś przekazywania tych towarów pozwanej celem sprzedaży w imieniu i na rzecz S. P. (1). Pozwana nie wyjaśniła bowiem, jaki sens prawny lub faktyczny miałyby wystawianie i przyjmowanie bez zastrzeżeń faktur o cechach faktur sprzedaży towarów, w sytuacji, gdy do takich sprzedaży w ogóle nie dochodziło. Natomiast twierdzenia powódki o istnieniu umów sprzedaży znajdują spójne potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, pozwalające na logiczne wyprowadzenie wniosków o zawieraniu takich umów.

Dodać należy, iż sama pozwana – choć nie wprost – także potwierdziła okoliczność, że zawierała z S. P. (1) umowy sprzedaży stwierdzone załączonymi do pozwu fakturami. W odpowiedzi na pozew bowiem podniosła zarzut przedawnienia oparty na powołanym przez nią przepisie art. 554 k.c., dotyczącym terminów przedawnienia roszczeń właśnie z umowy sprzedaży. Zatem pozwana – przynajmniej w dniu sporządzenia odpowiedzi na pozew – również nie kwestionowała istnienia umów sprzedaży z S. P. (1), a pomiędzy tą datą a dniem zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie nie ujawniły się takie nowe okoliczności faktyczne, wcześniej stronom nie znane, które obiektywnie uzasadniałyby zmianę zapatrywania na podstawę prawną wystawiania faktur załączonych do pozwu.

Podobnie, kwestionowanie specyfikacji, ilości i ceny towarów określonych na fakturach sprzedaży, nawet przy uwzględnieniu ograniczonej mocy dowodowej dokumentów faktur, wymaga przedstawienia jakichkolwiek kontrdowodów, z których wynikałyby okoliczności inne, niż z dokumentów faktur i które mogłyby podlegać ocenie Sądu w konfrontacji z dowodami powódki. Gołosłowne zaprzeczenie okolicznościom wynikającym (choć pośrednio) z dokumentów faktur, ale także z innych dokumentów prywatnych pochodzących od pozwanej, powołanych w ustaleniach faktycznych Sądu, oraz z zeznań świadków, nie wystarcza do zakwestionowania mocy dowodowej dowodów przedstawionych przez powódkę.

Pozwana zakwestionowała także dokumenty z 27.01.2012 r. i 7.06.2012 r., jako stwierdzające uznanie wierzytelności S. P. (1). Jednakże zarzut ten również nie został należycie wykazany.

Uznanie (właściwe i niewłaściwe) nie wymaga zachowania szczególnej formy prawnej, może być dokonane nie tylko w sposób wyraźny, ale także przez podjęcie przez dłużnika czynności, z których wynika, że jest on świadomy istnienia długu. Jako przykład uznania niewłaściwego wskazywane jest m.in. tzw. uzgodnienie salda, jako forma stwierdzenia istnienia długu. Jak trafnie zwrócił uwagę Sąd Najwyższy, „okoliczność, że dłużnik nie miał woli uznania roszczenia jest obojętna, jak też jest rzeczą obojętną, czy zdawał sobie sprawę z tych skutków. Następują one niezależnie od woli stwierdzającego” (por. uzasadnienie uchwały SN z 26.4.1995 r., III CZP 39/95, OSN 1995, Nr 9, poz. 120).

Oceny treści opisywanych dokumentów nie może przesądzać nadany im tytuł „Zestawienie dokumentów zaległych”. W dokumentach tych wskazane są wyraźnie konkretne faktury, terminy płatności wynikających z nich należności oraz „wartość zaległości”. Jest też wskazana suma owych zaległości. W świetle takiej treści owych dokumentów nie przekonuje stanowisko pozwanej, że miały one charakter jedynie zestawień dokumentów faktur. Pozwana nie wskazała w sposób logiczny innego celu dokonywania takich zestawień wraz ze wskazaniem terminów płatności poszczególnych faktur oraz sumami należności zaległych, niż uzgodnienie salda. Tymczasem cel wskazywany przez powódkę oraz wynikający z zeznań świadka S. P. logicznie wynika z ich treści – chodziło tu o uzgodnienie salda pomiędzy pozwaną a S. P. (1). Pozwana stwierdzała w tych dokumentach saldo w stosunkach handlowych z przedsiębiorstwem (...), a zatem dokonała uznania roszczeń wyszczegółowionych w tych, podpisanych przez nią bez zastrzeżeń, dokumentach.

Konsekwencją prawną owego uznania jest przerwanie biegu przedawnienia roszczeń S. P. (1) przeciwko pozwanej, zgodnie z art. 123 § 1 pkt 2 k.c., oraz rozpoczęcie biegu przedawnienia owych roszczeń na nowo (art. 124 § 1 k.c.).

Termin przedawnienia roszczeń S. P. (1) wobec pozwanej wynosi 2 lata, zgodnie z art. 554 k.c.

Z roszczeń dochodzonych pozwem, jedynie w stosunku do należności stwierdzonej w fakturze nr F/0034/2010, wystawionej w dniu 20 stycznia 2010 r., termin przedawnienia upłynął przed uznaniem owego roszczenia w dniu 27.01.2012 r. (por. powołany w ustaleniach faktycznych dokument z 27.01.2012 r. – karta 146). W przypadku pozostałych roszczeń – ich uznanie nastąpiło przed upływem terminu przedawnienia, zaś biegnący na nowo termin ich przedawnienia nie upłynął przed dniem złożenia pozwu w nin. sprawie, wskutek czego podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia jest uzasadniony jedynie w zakresie kwoty 1586 zł, wynikającej z faktury nr F/0034/2010 – i w tym m.in. zakresie powództwo zostało oddalone.

Powództwo zostało oddalone także w zakresie kwoty 2220,08 zł, albowiem należność ta była kwestionowana przez pozwaną jako pozbawiona podstaw faktycznych, a powódka nie udowodniła, aby S. P. (1), jako zbywcy wierzytelności, rzeczywiście taka wierzytelność przysługiwała.

Pozwana zgłaszała także zarzuty częściowego wykonania zobowiązań objętych pozwem, podnosząc, iż dokonywała zapłaty określonych przez nią kwot na rzecz S. P. (1) oraz powódki.

Zarzuty te nie zostały uwzględnione. Wpłata wskazywanej przez pozwaną kwoty 2400 zł na rzecz S. P. (1) nie dotyczyła zobowiązań objętych pozwem. Dowodowi w postaci zeznań świadka S. P. (1) w tym zakresie pozwana nie przeciwstawiła żadnych dowodów, a ze wskazanego na wydruku przelewu tytułu przelewu nie wynika zapłata związana z roszczeniami opisanymi w pozwie. Pozostałe wskazane przez pozwaną wpłaty uiszczono zostały na rzecz powódki, w okresie jednak poprzedzającym cesję na jej rzecz wierzytelności objętych pozwem, zatem nie mogły stanowić wykonania zobowiązania wówczas jeszcze w stosunku do S. P. (1).

Nie podlegał uwzględnieniu także zgłoszony przez pozwaną zarzut potrącenia z należnością powódki, wierzytelności pozwanej z tytułu czynszu najmu lokalu na podstawie umowy najmu z 10.12.2010 r., ani też wynikającej z faktury VAT nr 9/13, wystawionej powódce. Pozwana nie udowodniła, aby w rzeczywistości przysługiwały jej wierzytelności objęte zarzutem potrącenia. Powódka wykazała zeznaniami świadków, iż należności z tytułu czynszu najmu były pozwanej płacone w gotówce, poza tym nieprawdopodobny wydaje się brak jakiegokolwiek reakcji pozwanej – choćby w postaci wezwań do zapłaty, albo uwzględnienia tego w rozliczeniach salda z S. P. (1) – na sytuację, w której z tytułu zawartej umowy najmu najemca nie płaciłby czynszu najmu od samego początku trwania umowy najmu przez 22 kolejne miesiące. Natomiast jeśli chodzi o należność określoną w fakturze nr 9/13, przedstawionej przez pozwaną, uznać należy, iż nie została ona należycie wykazana, albowiem faktura ta nie zawiera żadnego podpisu po stronie nabywcy, jej przedstawienie powódce zostało przez nią zakwestionowane, zaś pozwana – w odróżnieniu od powódki w przypadku faktur załączonych do pozwu – nie przedstawiła żadnych innych dowodów, z których można by konstruować domniemanie faktyczne zawarcia przez strony umowy wynikającej z treści owej faktury.

Z powyższych przyczyn Sąd uwzględnił żądania pozwu, z wyjątkiem sumy 1586 zł, jako roszczenia przedawnionego oraz kwoty 2220,08 zł, jako roszczenia nieudowodnionego przez powódkę. W pozostałym zakresie żądania pozwu zostały uwzględnione, skoro zarzuty pozwanej okazały się bezzasadne, bezspornie zaś pozwana nie zapłaciła żądanych należności z tytułu ceny sprzedaży na jej rzecz towarów określonych w przedstawionych przez powódkę fakturach.

Pozwana zakwestionowała także należności w kwocie 30.385,65 zł i 7.114,78 zł, jednakże należności te – choć opisane w dokumencie załączonym do pozwu (karta 18 akt sprawy) – nie zostały objęte żądaniem pozwu, stąd brak potrzeby procesowej rozważania ich zasadności.

Co się tyczy zarzutu niewypłacenia pozwanej przez S. P. (1) wynagrodzenia wynikającego z zawartej z nią umowy współpracy – zarzut ten nie ma istotnego znaczenia w sprawie, skoro ewentualnie wynikająca z tego wierzytelność

pozwanej nie została przedstawiona do potrącenia stosownym oświadczeniem woli. W braku tego zarzutu, kwestia zasadności ewentualnych roszczeń pozwanej z tego tytułu nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności głównych wynikających z poszczególnych faktur Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając odsetki od dnia następnego po upływie terminu płatności każdej z uwzględnionych części należności głównej, wynikających z przedstawionych przez powódkę faktur.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 100 zd. 2 k.p.c., zasądzając ich zwrot w całości od pozwanej, albowiem powódka uległa tylko co do nieznaczonej części swojego żądania. Na koszty poniesione przez powódkę złożyła się opłata za czynności reprezentującego ją adwokata w kwocie 3600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego 17 zł.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. - Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594) w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. nakazano pobranie od pozwanej, nieuiszczonej przez zwolnioną od kosztów sądowych powódkę, opłaty od pozwu w kwocie 6584 zł, albowiem powódka uległa tylko w nieznaczonej części swojego żądania.

(...):

(...)